

Niko Korošec ob svojem mlinu / foto: osebni arhiv

NIKO KOROŠEC, PODJETNIK

Mladi mlinar o delu in kruhu

Znašel se je v zelo tradicionalnem poklicu: mlinarstvu – Dela za denar, a tudi za izzive in ustvarjalnost – Ne zdi se mu prav, da imamo v Sloveniji toliko zaposlenih z mizernimi plačami

Nataša Bucik Ozebek

Pred bližajočim se praznikom dela smo se o delu, delavskih vrednotah, pravicah in dolžnostih pogovarjali z mladim podjetnikom **Nikom Korošcem**. Po končanem študiju ekonomije v Ljubljani se je vrnil v Zaborce na Ptujsko polje v domač mlin, kjer se mlinarska tradicija iz roda v rod prenaša že več kot 200 let. Znašel se je na delovnem mestu, daleč stran od sodobnih zaposlitev mladih, a vseeno pravi, da mlinarstvo ni več tako težaško kot nekoč. »Z mlinom sem rasel gor. V njem sem delal že od majhnega, seveda tista dela, ki so bila glede na starost zame primerna. S tem sem pridobil delovne navade in tudi znanje, ki je potrebno za mlinarski poklic,« pripoveduje.

Za to, da se je vrnil domov, pravi, so bili torej zagotovo pomembni tudi vrednote in odnos do dela, ki so mu jih privzgojili starši in stari starši.

Njegov delovni dan, v katerem v povprečju zmeljejo več kot 80 ton zrnja, ni običajen in služba ne traja od sedmih do treh. »Običajno sem zjutraj malo pred sedmo uro v mlinu. Takrat je po navadi treba organizirati delo in razporediti zaposlene. Med delovnikom sem vpet v več procesov, v proizvodnjo, sprejemanje naročil ... Po tretji uri, ko se stanje malo umiri, pa je včasih treba postoriti stvari, ki jih čez dan ne utegnem: odpisati na elektronsko

pošto, pripraviti stvari za naslednji dan ...« našteva.

Ker so ga od nekdaj vključevali v delo, mu nobeno ni tuje in se zna zlahka, četudi je lastnikov sin, vživet v vse faze dela. »V majhnem družinskem podjetju, kjer nas je zaposlenih enajst, drugače niti ne gre. Poprijeti je treba za vse in tudi drugi zaposleni to opazijo in cenijo,« razlaga.

Delavske pravice zamenjale dolžnosti

Ravno minuli teden so končali celovito prenovno čistilnice zrnja, ki jo je vodil in ga je zaposlovala zadnje mesece. Na vprašanje, ali si kot delavec in delodajalec obenem krati svoje delavske pravice, napol priki-ma. Ur si ne šteje, časa za malico pogosto ni ...

»Bi rekel, da večkrat pomislim na dolžnosti in odgovornosti kot pa na pravice. Pravica, ki si jo jemljem, je pravica do odločanja, saj kasneje sam nosim posledice v primeru napačnih odločitev,« pripoveduje.

Ali si zna od dela vzeti tudi odmor? Prizna, da je deloholik, a da si vendarle zna tudi odpočiti in si vzeti čas za družino in prijatelje. »Pridejo tudi dnevi, ko si misliš, da je dela preveč, in ti ne gre vse po planu. Takrat se vprašaš, kaj ti je tega treba. A hvala bogu, ti dnevi hitro minejo in potem pridejo dnevi, ki jih nadaljuješ z novim delovnim elanom,« pristavi.

Ko se je lani marca in nato še oktobra država zapirala pred virusom, so bile na njihovem dvorišču dolge vrste. »Na srečo se je to kmalu umirilo. Če bi morali tako delati mesec ali več, bi pregoreli,« se spominja.

Delo mu ne predstavlja zgolj ekonomske varnosti, temveč tudi druge vrednote, ki jih vidi v izzivih in ustvarjalnosti. »Če bi bilo delo zgolj zagotovilo za ekonomsko varnost, bi bilo verjetno udobneje in manj stresno, če bi imel solidno službo za osem ur na dan. A monotonost mi ni pisana na kožo, v domačem podjetju pa je vedno kaj novega, novi izzivi, nove posodobitve in podobno. To mi prinaša zadovoljstvo,« pravi in dodaja, da sta z očetom, ki je lastnik mlina in ga še vedno vodi, dobra kombinacija.

»Seveda so tudi različni pogledi, vsak ima svoje zamisli, a na koncu bi bil brez očeta težko uspešen, prav tako tudi on brez mene,« je prepričan. Smisel svojega dela vidi v tem, da bi nekoč za očetom uspešno vodil podjetje in tako nadaljeval dolgoletno tradicijo. »Čeprav marsikdo reče, da mlinarji ne bodo propadli, ker bomo kruh vedno jedli, vendarle ni vse tako samoumevno. Posel je posel,« meni mladi podjetnik, vesel, da ima službo. Nekateri njegovi sošolci so jo odšli iskati v tu-

»Prav je, da so sposobni ljudje na odgovornih položajih dobro plačani, ni pa prav, da imamo veliko podjetij, v katerih zaposleni na nižjih delovnih mestih prejema mizerno nizke plače.«

jino, nekateri so ostali v Ljubljani, tretji so se vrnil domov.

Za kaj bi se bilo danes vredno boriti?

Tradicija praznovanja prvega maja kot mednarodnega praznika dela sega v leto 1886, ko so delavci v Kanadi zahtevali več delavskih pravic, med drugim uzakonjen 8-urni delavnik. Za kaj pa bi danes, v sodobnih časih zdelo pomembno boriti mlademu podjetniku Korošču?

»Zdi se mi, da v Sloveniji sam delovnik ni tolikšen problem, kolikor so problem razlike v plačah. Prav je, da so sposobni ljudje na odgovornih položajih dobro plačani, ni pa prav, da imamo veliko podjetij, kjer zaposleni na nižjih delovnih mestih prejema mizerno nizke plače. Menim, da bi se tukaj moralo nekaj spremeniti. Prav tako bi bilo treba spremeniti dejstvo, da se pri nas včasih bolj spleča nedelo kot pa delo za nizko plačo,« ugotavlja.

Ko je bil še otrok, so v njihovi vasi za prvi maj pogosto kurili kres. »V podjetju sicer nismo kaj posebej praznovali praznika dela. Doma oziroma z družino pa smo po navadi, če se je le dalo, za nekaj dni skočili na oddih na morje, saj si ob prvomajskih praznikih lažje vzameš nekaj prostih dni kot sicer. V primeru, da smo bili doma, pa smo vselej pričakali plehmuziko, da je prišla zaigrati budnico,« pravi. Tako bo tudi letos. ■

Prvomajske budnice letos znova v živo

»Zvok slovenskih godb in koračnic se bo zopet širil med blokovski-mi naselji in vzdolž vaških ulic, prebivalci bodo odpirali okna in z aplavzom pozdravljali godbenike ter si končno izmenjali osebne pozdrave – tako s sosedi kot z godbeniki. Verjamemo, da bo tako praznovanje s prvomajsko budnico v letu 2021 nekaj posebnega ter bo v spominu vseh ostalo kot glas, ki v naše vsakdanje življenje zopet prinaša kulturo ter nas duhovno bogati,« se veseli **Daniel Leskovic**, producent za inštrumentalno glasbo pri Javnem skladu RS za kulturne dejavnosti, kjer skupaj z Zvezo slovenskih godb in Gasilsko zvezo Slovenije organizirajo letošnjo prvomajsko vseslovensko budnico. Pri njej bo sodelovalo več kot sto godb iz vse Slovenije, praznovanju pa se bodo pridružila tudi gasilska društva, ki bodo med vožnjo po domačih krajih predvajala koračnice.

Zgodovina godbeništvu v Sloveniji je izjemna, saj je idrijska godba s skoraj 350 leti nepretrganega delovanja uradno priznana kot najstarejša na svetu. Sledijo ji še 250-letna vaška godba iz Prvačine in Frajhamska godba ter številne druge, ki se lahko pohvalijo z več kot 100 leti delovanja.

Godbena glasba je igrala pomembno narodnobudiljsko in kulturno vlogo ter je bila vselej izredno priljubljena. Ljudje so zmeraj, kadar je igrala godba, odpirali okna ali jo hoteli ven gledat in poslušat. Posebna pozornost je vselej veljala budnici, ki so jo številne godbe po Sloveniji še ob mraku delavskega praznika, 1. maja, po svojih krajih izpeljale s pozdravnim igranjem koračnic.

